

uden at hegne, tillige giver Læ. Men dertil skal jeg bemærke, at den Forpligtelse, der nu paahviler Naboen, kun gaaer ud paa at skaffe Fred, men ingenlunde paa at skaffe Naboen Læ. Ligesom det ofte kan være et Gode for Ens Nabo at nyde Læ af en Skovstrækning, men Naboen dog ubetinget ikke derfor har Ret til at fordrø, at Skoven skal blive staaende, saaledes forekommer det mig ogsaa, at Naboen ikke har Ret til at fordrø, at Hegnet skal blive tilstede for at skaffe ham Læ for hans Marker. Hans Fordring kan ikke gaae videre end til, at Hegnet skal skaffe hans Jord Fred. Naar den ærede Landsstingsmand dernæst anførte, at det ikke kunde gaae an at tilstede en saadan fri Ombygning af Hegnet, som af mig foreslaaet, idet der vilde komme en Mellemtid imellem, at et Hegn blev sløst og et andet opført, en Mellemtid, hvori der intet Hegn var, og at denne Tid endog vilde kunne udstrækkes indtil et Aar efter Udvalgets Forslag under Nr. 7 om, at et nyt Hegn først skal være reist inden et Aar, saa troer jeg, at det ærede Medlem feilede heri. Han har derved overseet, at der er meget stor Forskjel paa de to Udtryk „at ombytte et Hegn“ og „at opføre et Hegn“. I det ene Udtryk: „at ombytte et Hegn“ ligger i mine Tanker, at et nyt Hegn skal komme tilstede ligesaa hurtigt, som det gamle forsvinder. Noget ganske Andet er derimod det, hvor der er Tale om at rejse et nyt Hegn, hvor der tidligere intet har været; der maa der gives en passende Frist. Det ærede Medlem indvendte dernæst mod Lovforslagets Bestemmelse, at det ikke gif an at overlade til Hegnseieren selv frit at disponere over Hegnet, fordi der i dette kunde stikke en større Værdi end Jorden, Stenene osv. Det Sidste er vistnok saa, men da Hegnet nu i dette Dieblif er den Paagjældendes lovlige Eiendom, seer jeg ikke, hvorfor han skulde søge Nabovens Tilladelse til at disponere derover. Ganste vist er ved en Deel Jordhegn Materialet tilført fra Nabovens Grund, men det forekommer mig, at det kan være Naboen ligegyldigt, enten den i sin Tid fra hans Grund tage Jord fiddet i Jordvolden eller bliver transporteret andetsteds hen, thi efter den bestaaende Lovgivning har han jo

dog ikke Ret til at faae Jordmassen tilbage. Hvad han derimod ubetinget vil vinde, det er uden Omkostning for sig at faae den halve Deel af den Grund, som det gamle Hegn har indtaget, idet det nye Hegn, som reises, ubetinget skal reises i Skjellinien. Naar det ærede Medlem endeligt gjorde opmærksom paa den Banffelighed, som vil være tilstede, ved at udfinde den rette Skjellinie, efterat det oprindelige Hegn er flyttet, da erkjender jeg vel fuldstændigt, at der i de allerfleste Tilfælde vil være Banffelighed tilstede ved at finde den rette Skjellinie, men denne Banffelighed bliver ingenlunde større, fordi Hegnet bliver borttaget. Dersom man vil sikke sig den Veiledning, som det gamle Hegn i saa Henseende har givet, vil det ganske vist være let, før man bortfører Jordmassen, at afmærke den Linie, som man efter de gamle Hegn har anseet for Skjellet. Men Ulykken er, at de gamle Hegn meget hyppigt vilde være vildledende istedetfor veiledende med Hensyn til Udfindelsen af Skjellinien, netop fordi det ikke altid har været etableret som en ubetinget Regel, at Hegnet skulde ligge midt i Skjellinien. Naar man vil benytte de tilstedeværende Hegn til at udfinde, hvor Skjellinien gaaer, maa man derfor vide, til hvilken Tid det paagjældende Hegn er bygget.

Til Slutning skal jeg endnu kun gjen tage, at jeg kan anbefale alle de af Udvalgets Fleertal stillede Vædringsforslag med Undtagelse af dem under Nr. 5, 10 og 13, men at jeg maa modsætte mig disse tre og de af det ærede Mindretal stillede to Forslag. I det jeg derhos tillige anbefaler det af mig selv stillede Vædringsforslag til § 3, ønsker jeg endnu engang at fremhæve for det ærede Thing, at jeg anbefaler det i Modsetning til det af Udvalget til § 3 stillede Vædringsforslag, men at jeg principalt anbefaler saavel dette sidste som mit eget Forslag til § 3 til Forkastelse.

S. Wederfen: Jeg skal tillade mig at anbefale det Forslag, som Udvalget har stillet under Nr. 5. Den høitærede Minister har jo i Lovudkastets § 3 slaet den Grundsaetning fast, at Hegnspilgten uden Undtagelse skulde være lige for Alle uden Hensyn til